

Sygn. VUa 34/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Marczyńska

Sędziowie: SO Beata Łapińska

SO Urszula Sipińska-Sęk (spr.)

Protokolant: Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2019 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku K. U. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 czerwca 2018r. sygn. IV U 130/18

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

SSO Beata Łapińska SSO Magdalena Marczyńska SSO Urszula Sipińska-Sęk

Sygn. akt VUa 34/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 15 marca 2018 roku sygn.(...), odmówił K. U. (1) prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 20 grudnia 2017 roku do dnia 23 marca 2018 roku.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 czerwca 2018 roku, sygn. akt IV U 130/18 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał K. U. (1) prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 20 grudnia 2017 roku do dnia 23 marca 2018 roku.

Podstawę rozstrzygnięcia wyroku Sądu Rejonowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

K. U. (1) prowadził działalność gospodarczą - sprzedaż detaliczną żywności, napojów itp. W dniu 26 sierpnia 2017 roku. K. U. był umówiony na spotkanie z klientem. Przyjechał na nie autem. Gdy wysiadał z samochodu potknął się, uderzył głową w drzwi pojazdu i stracił przytomność.

ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego, gdyż ten nie był zgłoszony do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

K. U. (1) był objęty ubezpieczeniem wypadkowym. Jednak miał zadłużenie w ZUS z tytułu nieopłaconych składek.

Dnia 9 października 2017 roku wnioskodawca zawarł umowę nr (...) o rozłożeniu na raty należności z tytułu składek.
Zadłużenie

w kwocie 12.002,58zł wnioskodawca spłacał w ratach określonych w tej umowie.

W dniu 24 stycznia 2018 roku ZUS wydał postanowienie (...) o rozłożeniu na raty kosztów egzekucyjnych. Te raty również wnioskodawca spłaca w określonych terminach.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione na podstawie art. 6 ust.2 ustawy dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tj. Dz. U. Nr 167/09 poz. 1322 ze zm.),

Sąd Rejonowy podniósł, że w sprawie nie ma zastosowania art. 6 ustęp 3 ustawy w myśl którego prawo do świadczeń przedawnia się, jeżeli zadłużenie nie zostanie uregulowane w ciągu 6 miesięcy od dnia wypadku lub od dnia złożenia wniosku o przyznanie świadczeń.

Sąd I instancji podkreślił, że w przypadku zawarcia układu przez ubezpieczonego z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych o spłacaniu zadłużenia nie ma podstaw do przyjęcia, że w czasie spłacania rat biegnie termin 6 miesięcy określony

w tym przepisie i może upłynąć w okresie, jaki w umowie został ustalony na spłacanie rat zadłużenia. Wynika z tego, zdaniem Sądu meriti, że ubezpieczony poddający się rygorom ratalnego spłacenia zadłużenia odzyskuje wszystkie uprawnienia związane z obowiązkowym ubezpieczeniem. Termin 6 miesięcy, jak podkreślił w tym miejscu Sąd Rejonowy, określony w art.6 ust.3 powołanej ustawy nie upływa bowiem w czasie spłacania rat.

Mając na uwadze wyżej wymienione względy Sąd I instancji stwierdził, że nie ma więc podstaw do zastosowania tego przepisu i pozbawienia ubezpieczonego uprawnień związanych z danym zdarzeniem wypadkowym, a w katalogu tych uprawnień znajduje się również prawo do zasiłku chorobowego określone w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy.

Reasumując Sąd Rejonowy uznał, że decyzja odmawiająca prawa do tego zasiłku nie jest zgodna z w/w wykładnią art. 6 ustawy wypadkowej. Implikowało to, zdaniem Sądu meriti, konieczność jej zmiany i przyznanie K. U. (1) prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego.

Apelację od powyższego wyroku organ rentowy, zaskarżając orzeczenie w całości. Orzeczeniu Sądu Rejonowego pozwany zarzucił:

- **naruszenie prawa procesowego**, które miało wpływ na wynik sprawy, a w szczególności art. 233 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 155 - j.t.) poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz sprzeczność ustaleń z zebrany materiał dowodowy i przyjęcie, że w sprawie występują przesłanki do przyznania K. U. (1) prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 20 grudnia 2017 r. do 23 marca 2018 r., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że ubezpieczony nie ma prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 20 grudnia 2017 r. do 23 marca 2018 r.

- **naruszenie prawa materialnego**, tj.: art. 6 ust. ,2 i ust. 3 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2017 r., poz. 1368 - j.t.) poprzez przyznanie K. U. (1) prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 20 grudnia 2017 r. do 23 marca 2018 r., podczas gdy wnioskodawca miał w

dniu wypadku zadłużenie z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne na kwotę przekraczającą 6,60 zł. i zadłużenie to nie zostało uregulowane, a zatem nie ma prawa do spornego świadczenia.

Mając na uwadze tak skonstruowane zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony podtrzymał odwołanie podzielając w całości wyrok sądu I instancji. Podniósł, że organ rentowy pominął w apelacji regulacje wynikające z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Na rozprawie apelacyjnej wnioskodawca wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasługuje na uzasadnienie, pomimo wewnętrznej sprzeczności podniesionych zarzutów.

Należy przypomnieć, że nie można jednocześnie kwestionować ustaleń faktycznych poczynionych na podstawie art. 233 § 1 k.p.c. jak i prawa materialnego. Wynika to stąd, że zarzut naruszenia prawa materialnego można w zasadzie podnosić jedynie wówczas, gdy nie kwestionuje się dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. Zarzut naruszenia prawa materialnego winien być bowiem odnoszony do określonego stanu faktycznego - który skarżący akceptuje - a do którego to stanu faktycznego wadliwie zastosowano prawo materialne. Naruszenie prawa materialnego jak wiadomo może nastąpić bądź poprzez jego błędną wykładnię - czyli poprzez mylne rozumienie treści określonej normy prawnej, albo poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, czyli poprzez błędne uznanie, iż do danego ustalonego stanu faktycznego ma zastosowanie dany przepis prawa materialnego, albo też odwrotnie, tzn. przepis, który winien mieć zastosowanie w danym stanie faktycznym - nie został zastosowany (szerzej w tym zakresie por. postanowienie SN z 15.10.2001r. I CKN 102/99; wyrok SN z 05.10.2000r. II CKN 300/00; postanowienie z 28.05.1999r. I CKN 267/99 Prok. i Pr. 1999/11-12/34 ; wyrok SN z 19.01.1998r. I CKN 424/97OSNC 1998/9/136 i inne).

W przedmiotowej sprawie organ rentowy zarzucił naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez przyjęcie, że w sprawie występują przesłanki do przyznania skarżącemu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 20 grudnia 2017 roku do 23 marca 2018 roku. Przy czym nie kwestionował samych ustaleń faktycznych, a li tylko błąd w interpretacji normy prawnej. Kwestia uprawnień do zasiłku chorobowego nie jest kwestią faktu, ale prawa. De facto zatem zarzuty organu rentowego sprawdzają się do obrazy prawa materialnego, które legło u podstaw przyznania przez Sąd Rejonowy wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego.

Zarzut ten zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy pomimo prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, który Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny, dokonał błędnej interpretacji art. 6 ust 2 i 3, z tym że nie ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, jak omyłkowo wskazano w apelacji, ale ustawy o ubezpieczeniu społecznego z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych tj. z dnia 15 września 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 1773). Należy bowiem przypomnieć, że wnioskodawca domagał się przyznania prawa do zasiłku chorobowego w związku z niezdolnością do pracy, która powstała w związku z wypadkiem przy pracy. Również treść przytoczonych w uzasadnieniu apelacji przepisów art. 6 ustęp 1, 2 i 3 ustawy wskazuje, że organ rentowy zarzuca naruszenie ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Zgodnie z art. 6 ust 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych osobom prowadzącym pozarolniczą działalność zasiłek chorobowy w przypadku niezdolności do pracy, która powstała w związku z wypadkiem przy pracy nie przysługuje w razie wystąpienia w dniu wypadku lub w dniu złożenia wniosku o przyznanie świadczeń z tytułu wypadku przy pracy zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne na kwotę przekraczającą 6,60 zł do czasu spłaty całości zadłużenia. Stosownie zaś do ust. 3 powołanego przepisu, prawo do

zasiłku chorobowego przedawnia się, jeżeli zadłużenie, o którym mowa w ust. 2, nie zostanie uregulowane w ciągu 6 miesięcy od dnia wypadku lub od dnia złożenia wniosku o przyznanie świadczeń z tytułu wypadku przy pracy.

W przedmiotowej sprawie pomimo, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że wnioskodawca zarówno w chwili wypadku przy pracy (26 sierpień 2017 roku) jak i w chwili złożenia wniosku o przyznanie zasiłku chorobowego (26 styczeń 2018 roku) posiadał zadłużenie składkowe, w kwocie przekraczającej 6,60zł. i nie spłacił go do chwili wydania wyroku 29 czerwca 2018 roku, jak tego wymaga art. 6 ustęp 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, przyznał wnioskodawcy prawo do zasiłku chorobowego, czym naruszył art. 6 ustęp 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Okoliczność zawarcia między organem rentowym a wnioskodawcą w dniu 9 października 2017 roku, czyli w terminie 6 miesięcy od daty wypadku oraz od daty złożenia wniosku o wypłatę świadczenia, umowy (na podstawie art. 29 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych) umowy o rozłożeniu na raty należności składkowych, nie oznacza że wnioskodawca nie ma już zaległości składkowych, a li tylko, że termin płatności tych zaległości został odroczonej do upływu terminu wynikającego z harmonogramu spłat zadłużenia. Zgodnie z harmonogramem spłat ostatnią ratę z tytułu należności składkowych wnioskodawca spłaci – jak wynika z apelacji – 1 października 2021 roku. Dopiero po wywiązaniu się przez wnioskodawcę ze spłaty zaległości składkowych objętych umową z 9 października 2017 roku, będzie można uznać, że ubezpieczony nie ma zaległości składkowych. Samo zawarcie układu ratalnego nie gwarantuje spłaty zadłużenia składkowego. Nie można zatem twierdzić, że zawarcie przez strony umowy o rozłożeniu na raty zaległości składkowych jest równoznaczne ze spłatą zadłużenia, jak chce wnioskodawca i uznał Sąd Rejonowy. Taka wykładnia art. 6 ustęp 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych jest nie do zaakceptowania.

Nie uprawnia do niej w szczególności art. 6 ustęp 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Przepis art. 6 ustęp 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych odnosi się bowiem do innej kwestii, a mianowicie biegu terminu przedawnienia prawa do wypłaty zasiłku chorobowego. Zgodnie z tym przepisem prawo do wypłaty świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego przedawnia się, jeżeli zadłużenie składkowe nie zostanie uregulowane w terminie 6 miesięcy od dnia wypadku lub od dnia złożenia wniosku o wypłatę świadczenia.

Zawarcie układu ratalnego w terminie biegu przedawnienia z art. 6 ustęp 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, które Sąd Okręgowy w całości podziela, ma li tylko takie znaczenie, że bieg 6-miesięcznego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 6 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, ulega zawieszeniu w związku z zawartą przez strony umową i biegnie od dnia uregulowania przez wnioskodawcę zaległości składkowych (tak por. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 11 marca 2015 r. III UK 149/14, Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 6 stycznia 2009 r. II UK 118/08).

W przypadku wnioskodawcy bieg terminu 6 miesięcznego uległ zatem zawieszeniu z dniem zawarcia umowy ratalnej z 9 października 2017 roku i zacznie biec na nowo po spłacie zadłużenia, najpóźniej od 2 października 2021 roku.

Skoro zatem wnioskodawca do chwili wyrokowania zarówno przez Sąd I instancji jak i II instancji nie uregulował zadłużenia składkowego i nadal spłaca je w ramach układu ratalnego, to jego żądanie wypłaty zasiłku chorobowego za sporny okres, jako złożone w okresie zawieszenia biegu terminu przedawnienia z art. 6 ustęp 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, należało uznać za przedwczesne w rozumieniu art. 6 ustęp 2 i 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.. Powyższe oznacza, że decyzja organu rentowego o odmowie prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego – wobec zadłużenia składkowego wnioskodawcy – była decyzją prawidłową. Dopiero po terminowej spłacie zadłużenia składkowego wnioskodawca będzie uprawniony do żądania wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy za sporny okres.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 386§1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.